

Szerkesztőség és kiadóhivatal Cluj, Strada Chorches No. 12.

Felölős szerkesztő : Ladó Lajos. Kiadó : Mezei Lajos.

Főmunkatársak : Katona Boldizsár, Fekete Domokos,
Lokodi Endre, Györfi Áron, Kibédi Albert, és Szász Márton.

I-ső évfolyam, 3-ik szám. — Megjelenik ; havonta kétszer
Előfizetési árak ;

Székely alkalmazottaknak egész évre 50 Lei
Munkaadóknak, iparosoknak, kereskedőknek 100 „
Támogatóknak ezen felül tetszés szerint. Egyes szám ára 2 „

Követeljük jogainkat!

A dolgozó társadalom világszerte mindenütt egy olyan erőt képvisel, ami hosszú évtizedes, mondhatjuk évszázados küzdelmek és áldozatok árán, kisebb vagy nagyobb jogokat tudott biztosítani a munka harcosainak. Ugy minálunk is, Romániában azok, akik üzemekben, irodákban, műhelyekben, vagy üzletekben, munkájuk verejtékével keresik meg betevő falatjukat, szintén bizonyos törvények által biztosított jogok birtokosai. Ezek a törvények hivatva vannak rendezni és segítségre lenni a dolgozó nép bajain, fájdalmain. Ilyen törvények például : a 8 órás munkanap, orvosi segély betegség esetén, jogtalan elbocsátások alkalmával jogorvoslás, szervezkedési jogok, sztrájkjogok, nyugdíj- és rokkantsegélyek és még sok ilyen jellegű törvényes jogokat tudnánk felsorolni, amik általában a munkások és alkalmazottak érdekeit kell, hogy szolgálják. — Hogy a valóságban mennyire tisztelik ezeket, hogy mennyire alkalmazzák az arra hivatottak, ennek elbírálását jelen cikkünk ez alkalommal nem tüzte ki célul.

De mindenesetre általában a széles dolgozó társadalom él ezekkel a jogokkal, hiszen hosszú küzdelmeinek az eredményei.

És most térjünk magunkra, **székely** alkalmazottakra, akik éppen úgy vagyunk nevezhetők a munka harcosainak, mint bárki más, aki saját verejtékes munkájával keresi kenyerét. Csak annyi különbséggel, hogy a mi verejtékünk vörösre van festve kipréselt vérünk-től. Mert a mi munkánk, a mi helyzetünk, a mi gógotánk vért izzad. — Mi vagyunk a dolgozó társadalom legelhagyatottabb, legelnyomottabb rétege. Ameddig a munkások, tisztviselők és magánalkalmazottak a törvényes 8 órás munkanap betartásáért harcolnak, addig mi székely alkalmazottak, székely fiatalok sokszor még a vasárnapi kimenőre is félve gondolhatunk. S a törvény által biztosított jogokat nem hogy élveznénk, hanem legtöbbjét még nem is ismerjük. De maguk ezek az ugynevezett társadalmi (szociális) törvények rólunk,

székely háztartási alkalmazottakról, bolti vagy irodai szolgáltról stb., stb. a legtöbb esetben meg sem emlékezik.

Ragadjunk ki csak egy esetet a sok közül, amin keresztül rávilágíthatunk általános helyzetünkre. A napokban a kolozsvári munka kamara egyik kiadványában ismerteti az ipari és kereskedelmi munkások törvényes szabadságolását. Eszerint a munkás és alkalmazott a vállalatnál eltöltött 1—3 évig tartó szolgálati ideje után 7 napos fizetéses szabadságra jogosult. Háromtól 5 évig terjedő szolgálat után 10 nap, 5—10 évig pedig 14 nap. Minden 10 évet meghaladott év után egy nap jár. Habár ez ugyan nem sokat jelent az igényjogosultaknak, mégis nekünk még ez sincs megadva. Itt is elfeledkeztek rólunk. Ugy tekintenek minket, mintha nem is léteznénk. Pedig vagyunk és még hozzá sokan.

Hiszen csak Kolozsvárt hivatalos kimutatás szerint közel állunk a négyezerhez, nem beszélve Erdély és a Regát többi városairól, ahol szintén zömével tengődnek székelyföld árva szülöttjei. Miért nem vesznek tudomást rólunk, miért nem adják meg nekünk is azt, ami minket megillet? Miért van az, hogy mi csak adunk, feláldozzuk mindenünket és verejtékes munkánk gyümölcsét nem élvezhessük, viszontszolgálatul pedig csak az elnyomás, a mostoha sors jut nekünk.

Ha ma vádolnánk, elsősorban nekünk jár ez ki. Mi engedjük ide fejlődni a helyzetet! De még nem késő. Nem késő, ezt a „Székely Alkalmazottak Lapjának” a megjelenése is igazolja.

Elég volt a keserűségből, a szenvedésből. Mi dolgozunk, fontos szerepet töltünk be a társadalomban, tehát jogokat is követelünk. Már nem hiszünk csak a magunk és a velünk egy sorsközösségben élők erejében és öntudatában. S azt is tudjuk, hogy jogainkat csakis szervezetségünk, öntudatos összefogásunk biztosítja!

Mezei Lajos.

„Cselédkorzó“

Nem kivételes székely probléma az, amiről pár szót szólni akarok, de a Hargita rcsgetegekben, természet alkotta bércei között, ahol a dalosmadár szabadon röpködhet egyik ágról a másikra, szívembe olyan őszinteség, s: ó-kimondás és szabadságszeretet nőtt bele, amelyet semilyen embercsinálta rendelettel nem lehet kiirtani. Akikhez szól, meg kell értsék, hogy mi így szoktuk meg. Minket csak tisztességérzésünk és öntudatunk korlátozott eddig is. Más semmi.

Fiaink, leányaink nemcsak most, az éhhalál idején, de akkor is eljöttek a városba dolgozni és tanulni, amikor még falunk, földünk, erdőnk megélhetést nyújtott. Nemes emberek gyerekei nem láttak benne kivételt, ha háztartási, vagy más alkalmazást vállaltak. A dolgot nem szégyen, s mi ezt szó szerint fogadjuk el. De tudásvágyunk és szorgalmunk diktálta dolgozni akarásunk nem alacsonyított le önmagunk előtt s mások előtt sem, anuyira mint ma. Kimondjuk őszintén.

Egész heti, hajnaltól napestig végzett munkánk után, a vasárnap délután pár órája a mienk szokott lenni. Ekkor jöttünk össze más-más vidékek cselédei, hogy a fiatalágunkkal járó boldonságainkat kitölt-sük, táncoljunk, beszélgessünk, egymás nótáját, jó szokását eltanuljuk, viseletét megismerjük, bojainkat elmeséljük stb. A mi társaságunk nem volt külömb, de utolsóbb sem a más rangú fiatalágénál. Most ezt a kis örömet is elvették tőlünk. Rézszeke osztották a várost, tilalmi helyeket jelöltek ki, ahol nem szabad járjunk. Milyen jogon, azt nem tudjuk, mert mi ebben a városban számottevő szerepet töltünk be, mikor megkiméljük a tilalmat felállító asszonyait a nehéz háztartási munkától, ha pedig haza megyünk, ve-rejtékkel művelt földünk hozamából fő rész megy az állam fenntartására. Mi egyenlő embereknek tudjuk magunkat akárkivel — azt akarjuk ne lássanak minket se másnak. Mert gondoljanak csak arra, mit szólnának hozzá, ha a hétköznapi korzón a puccos dómákat, akik a hivatásuk után járókat akadályozzák szabad mozgásukban, redörök terelnék egyik helyről a másikra. Ha ez nem helyes, nem helyes az sem, amit ve-jünk csinálnak.

Ez a megbélyegzés nemcsak minket érint, de azokat is, akik csinálták. Jó lesz minél előbb megszűntetni a „cselédkorzót.“

Vasváry.

Hova jutott népművészetünk

Eddig is belénk kaptak, ha valami magyar vagy székely jellegű ügyről volt szó; ha magyarul énekeltünk esténként falunk uccáin, ha magyarul beszélünk a hivatalnok urakkal, s nem egyszer iskoláink ajtaját is bezárták, mivel ott magyar nyelven töltötték a tudományt a székely le-génykébe.

Most azonban egy egészen új-fajta eljárást indítottak az udvarhely-megyei székelyek ellen. Hodgya köz-ségben a csendőrök végigkutatják a székelyek házeit és elvették a gyö-nyörűen kihimezett és kifaragott gu-zsaljokat.

Hasonlóan járt egy telekfalvi ember is, ki eladás végett indult el sok szép guzsalijjal Udvarhelyre, de csak Bethlenfalváig érkezett, s itt a csendőr elszedte s összetörte őket ezzel a kifogással, hogy nincsen kö-zöttük sárga színű.

De nemcsak a guzsaljok lázítják a csendőrök szemét. Homoródszent-mártonban Dávid Mócsi a székely kapu művésze olyan kaput állított fel, hogy mindenki megbámulta. A

csendőrőrmester is. S éppen ez volt a baj. Az őrmester élénk színekhez szokott szemének nem tetszettek a székely színek s kényszerítette székely testvérünket, hogy sárgára fesse kapuját.

Foncsolon meg nem csak a szín ellen emeltek kifogást, hanem egyenesen megtiltották a székely kapu készítését.

Még megérjük, hogyha szó nélkül hagyjuk az ilyen önkényeskedéseket, hogy egy szép napon ha hazamegyünk, oly színezetben találjuk falunkat, hogy reá sem ismerünk többé. Ugy látszik mindent el-szeretnének folytatni belőlünk ami székelytől magyariól fakad, de bezeg kapnak az olcsó munkánk után Bukarestben és Kolozsváron még ha székely is az.

Mi dolgozunk hajnaltól estig, apáink is turják a földet odahaza, mi adót fizetünk s nekünk jogunk van nyelvünkhöz, művészetünkhöz s meg is fogjuk tartani azt, még akkor is, ha erőszakkal próbálkoznak ellene.

Székely leány nagyvárosban

Ha csak egy reggel végigsiet az udvarhelymegyei vagy csiki székely a kolozsvári piacon, alig tesz néhány lépést mindjárt összeakad Rozával, Julissal vagy valamely más fulubéli leánnyal; itt élnek ők mind s nap-nap után ujjabbakkal szaporodik a számuk.

Itt élnek; ha életnek lehet nevezni azt, amit ők élnek. Gyermekekorkuban sodorta őket a városba a falu nyomora. A nagysága alkalmazta őket. Pár száz lejt ad majd havonta, kosztot és szállást. Mondta a leányoknak.

S így megtudta a székely leány, hogy mit hozott neki az a jó városi élet. Reggel korán a nagysága még alszik, ő már fent dolgozik serényen. Seper, cipőt takarít, tisztít, reggelit készít. S így megy ez kora reggeltől késő estig. Ha megáll pár percre, ha elvégezte munkáját, rögtön kerit a nagysága új foglalatos-ságot neki, nehogy „csak úgy eltöltse az időt.“ S a munka mellett nem marad el a szidás, a veszekedés sem, ha a diványpárna véletlenül más helyre került, ha két percet késett a piaci utról, ha a kisaszony-nak nem viszi be rögtön a cipőjét, ha a nagyságos asszony nem találkozható a barátjával, ha a nagyságos urnak nem jól ütött be az üzlet. Mindenki őt szidja.

Aztán az urfi megcsipkedi meg-fogdossa mellét s a diványra tolja, miközben sok szépet sug a ülésbe.... Eredmény? Mint gyalázatos cédat kirugják az állásából. Ő mehet a „szégyenével,“ ha megtudják, állást nem adnak neki, haza nem mehet. Maró-lug vagy a vöröslámpásos ház kö-zött választhat.

Igy él a székely leány a nagyvárosban; Kolozsváron, Bukarestben, Jasiban, vagy akármely más városban. S miért mind ez. Egy pár száz leiért. Ezért a pénzért dolgozik egész héten s vasárnap is nem egyszer történi meg, hogy vendégek jönnek, vagy a nagysága látogatóba megy s a gyermekkel kell maradni. Ha van egy pár óra kimenő, nem mehet sehová az uccán kívül. Itt sem mindenhová. Itt is meg van szabva, hogy hová szabad menni, nehogy együtt járjanak az urakkal. Negyedórás késés? Szidás, fenyegetőzés, kirugás.

Ez a székely leány élete, védelem s oltalmazó nélkül. S valyon ki védhetne meg minket? Kihez forduljunk? Saját magunkhoz. Egy ember nem emeli fel a több mázsás követ, de többen könnyebben megteszik. Összefogásra van nekünk is szükségünk. Közös munkára, helyzetünk javításáért.

HIREK

Lássuk székely
nagyjainkat!

Szenci Molnár Albert

Bár a pozsonymegyei Szencen született 1574-ben, hová még nagyapja kivándorolt hegyeink közül, székely ember volt. Szakasztott az a nyugtalan vérű székely, mint Kőrösi Csoma Sándor, másfélszáz esztendővel utána. Csak hogy csoma keletre vándorolt magyar őshazát keresni, Molnár nyugati országokban bolyongott, csaknem egész életen keresztül, hogy minél több tudományt szívjon magába. Egy krajcár nélkül nekivágott 16 éves korában Németországnak, ott sorra járta a legnagyobb iskolákat, melyek egy-két évig megtürték a földhözragadt székely fiút. Gyatogszerrel bejárta Németországot, Hollandiát, Svájcot, Olaszországot, Csehországot, itt-ott megállapodott, tanult, dolgozott, nevelősködött. Pénze persze nem volt, hogy munkáit kinyomtathassa s ezért az akkori idők szokása szerint, párlfogókat szerzett tudós barátai segítségével. Így sikerült kinyomatnia a zsoltár fordításait, szótárát és híres magyar nyelvtanát. Később visszatért Erdélybe s meghalt éppen háromszáz évvel ezelőtt 1634-ben Kolozsvárt. Szenci korában uttörő volt, máma reakciós. Mi nem mehetünk külföldre, nekünk itthon kell küzdenünk jelenünk és jövőnk érdekében.

Székely nemzeti hőst ünnepelt Argentína. A multhéten ünnepelték Argentínában Czecz János 1848-as magyar szabadsághős emlékét. Czecz, miután a magyar szabadságharc elvesztett az elnyomó osztrák

kormány terrorja miatt Délamerikába vándorolt, hol megszervezte a déliek szabadság küzdelmét és hősiesséncen harcolt a nemzeti szabadság érdekében.

Egy repedt tányér 20 lei és két pofon. Balazsi K. székely leány a Kis-uccába egy nagyuri családnál szolgál. Mindenki megvan vele elégedve. Kivéve Elvira kisasszonyt. Ki egy eltört tányér miatt, csak úgy „figyelmeztetés képen“ pofon vágta és azt mondta: 20 leit le fogok vonni érte. tud meg! Jól van levontá a 20 leit és vesz két tányért. De tudtommal, pofonokkal tányért venni nem lehet.

A csikszeredai törvényszék három hónapra ítélte László Károlyt a gyergyoremetei közbirtokosság pénztárnokát. Sikkasztáson fogták rajta a pénztárnok urat, lopta a székely nép közös vagyonát, mely anélkül is —

silány kenyeret ad a székelységnek.

Irodalmi díjat nyert egy dán cseléd lány. Egész Dániában óriási feltűnést keltett az Andersen-díj bíráló bizottságának a döntése. A dániai irodalomban igen nagy kitüntetésnek számít az Andersen díjat ebben az évben André Andreassen jutlandi születésű fiatal háztartási alkalmazottnak adták ki, aki „A halálnál van a kulcs“ című első regény kíséretével pályázott.

A több évig állás nélkül nyomorgó cseléd lány saját küzdelmes életét, tapasztalatait írta meg „munkánélküli“ s mégis munkától fáradt napjai csendes estéin.

Ebből az esetből világosan láthatjuk, ha a fizikai munkás szellemi munkával foglalkozik, ott is megálja a helyét.

„Öntudatunk virradata”

cimmal emlékszik meg a „Székely alkalmazottak Lapjáról“ az „Ellenzék“ 1934 június 15. száma. Hosszszu, másfél hasábon ismerteti lapunk irányát. Ime egy pár szemelvény:

„Az ideszakadt székelyek megélhetése itt a városban sem sokkal jobb, mint otthon volt, keservesen megdolgoznak azért a kevés pénzért, amit hetenként szereznek, de még így is örvendenek, ha munkát kaphatnak. A heti sovány fizetések mellett, azonban hozzájutottak egy nagy ajándékhoz: öntudatra ébredtek...“

„Lapjuk, melynek immár második száma is megjelent, élvezetes olvasmány lehet mindenkinek, habár a cenzura szigorú módon megnyirbálta.“

„A székely falu utja címen Nemes Gergely ügyesen szedi össze azokat az okokat, amelyek főbűnösök voltak abban, hogy a falu népe leszegényedett, a falu fiainak pedig kezükbe kellett venniük a vándorbotot... A földosztásból származott bajokat akarja ismertetni, de a cenzor vörös ceruzája irgalmatlanul kitérte mindent.“

„Mert ha helyzetük tudatára ébredtek, megtették az első és legnagyobb lépést abban az irányban, hogy valamilyen segítséget a székely falun. A falu fiai, ha hazamennek, tudják mi a kötelességük, tisztán látnak legalább a maguk portája előtt... Másokban biztak, de helyzetük nemhogy javult volna, hanem még sárgábbá vált. Ezután csak magukban biznak és hiszik, hogy székely kulturájukat, anyanyelvüket és gazdasági életüket erős akarattal védeni és teljesíteni tudják.“

IRODALOM

A krónikás könyvecske szerint Báthory Zsigmond idejében történt, hogy a Maros mellett és a nyárád völgyében egy tavasszal hetek óta szárazság volt. A Retyezát és a Bekecs felett nem hullámoztak a fellegek. Az őszi vetést kifakasztotta a mezőkön a napsugár. A gyümölcsfák is már virágra zsendültek. Maros szék cimerében is megrajzolt híres alma, a piros-páris, amely akkor Abodon és Rigmányban termelt, ugy szintén a messze földön ismeretes kiscsörgényi holyagos cseresznye hozta már a bimbot. De a sok színű bimbok hervadtan hulottak le az ágról. — Nem lesz gyümölcs — sohajtottak a székelyek, nem fognak sárgulni

A babona

a Nyárád mentén az illatos dinnyék. Szomjan halnak a Malomfalvi lankában a bor töké.

A Nyárád menti lányok koszorukat fontak a hajukba és kimentek a bekecs tetejére esőt kérni az Istentől. Mert ott akkor azt tartották, hogy ha hajdon leány kér valamit, még az Isten se tagadja meg kérését. Jöttek is a felhők és hetekig tartott az eső. A Nyárád kiöntött. De most már melegért esedeztek a Nyárád menti lányok.

— A suj essen beléje, elég volna már a vízből!

— Münk csak kis esőket kértünk vala s az Isten nyakunkra zudította az özönvizet — dörmögte Remetei Áron,

a Nyárád mentiek akkori hadnagya.

Azt modja erre az öreg Vármezei Fábán:

— Hallá-é kijed hadnagy komám csak kijedtől függ, hogy elálljon az eső.

— Hogy hát én tőlem?

— Má ha a kijed gobéja nem orditana annyit a pajtába istokuccse nem esnék.

— Az én számaram a gobé? Verje meg a büne! Ő lenne az eső csináló?

— Mondok egyet komám. A gobé az oka mindennek a szu essék a csontjába.

— Hát úgy mit csináljak a gobé-

val? Agyon tüsssem vagy lakatot tegyek a légykapójára?

— Csapja ki őt a havasra s meglássa, hogy meg áll az eső.

Gobé számüzve lett a faluból. A székely atyafiak vasvillákkal kísérték ki a havasra. S erre csudák csudája megszűnt az eső. A napsugár új életet fakasztott és — ahogy mondják — már a fű is térdig ért a réteken. Hanem aztán hogyan, hogyan se, megfordult a kocka Nnyárád felett s olyan melegek lettek június havában, hogy a fák levele megfonnyadt s a zöldike almák is lepotyogtak az ágról.

— Ördög bujjék a kijed csacsi-jába! Megint ő az oka, hogy nincs eső, — dörmögte Áron hadnagyra az öreg Fábián.

Szorosabb kapcsolat a falu és a város között

Mielőtt még a székely alkalmazottak társaságát vagy szövetségét hivatalosan megalakítanánk, mely a magunk elé tűzött programot lesz hivatva megvalósítani, szerkesztőbizottságunk — a falu és a város közötti kapcsolat szorosabbá tétele érdekében — elhatározta, hogy július elsejére, Szovátrára autós kirándulást rendez. (Közbeeső falujába bárki leszállhat.)

Részvételi díj (ut oda és vissza) 150 lei. Indulás június 30-án este 10 órakor a szerkesztőség elől. Hétfőn reggelre itthon leszünk!

Jelentkezni lehet a szerkesztőségünkbe, vagy munkatársaink bármelyikénél.

Rigó lovam fényes szőrén

Rigó lovam fényes szőrén
Mint a huszár úgy ültem,
Mikor este kihálásra,
Ki, Bekecsbe ügettem!

Zivatoros sötét éjjek,
Unalmasan teltek el
Szememre is tünder álom,
Vihar után került el.

Áztam fáztam dideregtem
Sok álmatlan éjszakán!
Éhes voltam, bükkfa-ievél
Volt sokszor a vacsorám!

Óh de sokszor eszembe volt,
Miért halt meg jó anyám?
Mért kell itten szolgáljak én,
Ha rossz szívé a gazdám?

LOKODY ENDRE.

— Hallá e kijed édes komám két rét pattanok.

Jé, hogy a tüzláng vesse fel azt a férget — kap észhez a hadnagy — mert ha ő itthon volna és iákolna mindjárt megbokrosodnék az idő s eső lenne a Nyárád mentén.

A havasból rögtön haza hajtották a gobé szamarat. Majd titlegelték, hogy minél többet iázzon. De a sok orditástól sem lett eső. Végen a gobé már nem győzte. Inkább vissza adta lelkét az urnak.

Nemtom igaz vagy nem igaz a rege. Abban az időben is voltak babonások. Megtörténhetett. Hisz ma is találkozunk falvainkban hasonló babonákkal, melyek ellen küzdenünk kell.

Ladó Lajos

Folytatjuk névsorunk leközlését:
Jud. Odorheiu. Zetea: Szabó Margit, Nagy Róza, Csik Eszter, Illiés Gizella.

Jud. Odorheiu. Chibed: Szilveszter György, Dózsa János, Técsi Lajos.

Bezide nou (Bözöd Uffalu): Ács Viktor, Gergely József, Lupuj Juliska, Kovács Róza.

Luete (Lőte): Mihály Mária, Demeter Teréz, Égei Róza.

Dealui (Oroszhegy): Gergely Vera, János Jóska, Nagy Anna, Márton Zita, Nagy Sándor.

Jud. Trescaune. Baraolt (Barolt): Keresztes István.

—o—

SZÉKELY SZÓTÁR

Barkó — Pálma.

Bornyu — Borju.

Bocs — Bival borju.

Bikkfa — Bükkfa.

Bórsika — Borsfenyő.

Bossika — Borsfenyő (udv. megy).

Boroszlán — Orgona (Három szék).

Burusnyán — Orgona (Udv. megy).

Belényuvad — Belefulad.

K. B.

MARCIBÁ: No sógor hallolta,
hogy megbukott a leszerelés?

ESTÁNBÁ: Meg a fekete fenét!
Hisz a tegnap volt nálam a végrehajtó s azzal fenyegetett, hogy ha az adómat ki nem fizetem holnap délig, már délután 4-kor a kis celebulám-tól és tehenemiől is leszerel.

Székely Sport

A „Firtos teke társaság” szerdán este mérkőzött a III-ik kerületi F. C. teke társasággal. Eredmény: 4 fa az F. C. javára.

A „Herkules tekéző társaság” és a „Firtos” közti mérkőzést a Herkules nyerte 36 fával.

A Hargita T. T. egész ifju gárdát szervezett, a Gyimes Tekéző Társaság azonban halad a feloszlás utján. Reá még részletesen visszatérünk.

FEJTÖRŐ

A megfejtők közt kisorsolt könyvet Csáki István Gyergyó nyerte.

Ime a helyes megfejtés:

1. Zágony, jud. Treiscaune.
2. Székely ágyuöntő.
3. Siménfalván, jud. Odorheiu.
4. Jud. Ciuc.
5. Országgyűlésről.

Mondjasza meg

1. Ki csinálta a zenélő kutat?
2. Hol van „Székely Bányja” vára?
3. Mikor keletkezett a gyilkostó?
4. Hol ált őrt Thurzon János 1649-ben?

Akik helyesen megfejtik, a megfejtők közt értékes könyvet sorso-lunk ki.

Szerkesztői üzenetek

Olvasóinkhoz! Csak nyugtával és szerkesztőségünk felhatalmazásával ellátott testvéreink vannak jogosítva részükre bármily összeg felvenni! A felvett összeget lapunkban is nyugtázzuk. Reklamációkat szerkesztőségünkbe (Str. Corcheş No. 12.) kérünk.

Köszönettel nyugtázzuk a következő ös-szegeket és kérjük az olvasó táborunk to-vábbi támogatását. Dr. Szövérdy György 100. Dr. Bartha Ignác 100. Incedi J. Ödön 20. Gyarmaty Árpád 100. Dr. Bernád Agoston 100. Tárca Bertalan 50. Réty Károly 50. Dr. Péterfy Jenő 25. H. P. 20. Román 50. Bary Zoltán 40. Kun Gárda Péter 50. Orbán Ferenc 50. Simon Ferenc 25. Katona Boldizsár 100. Fekete Domokos 100. Özv. Eperjesiné 100. Bakody Antel 40. Dr. Macave 20. Rozsa Drégedia 100. Kovács András 50. Bognár & Szántó 75. Hellman 50. Morvay Vilmos 75. Léb Fivérek 50. Tóth József 50. Nemes Gergely 30. Szász Márton 50. Madaras Ruben 25. Orbán Ilona 25. Orbán Lajos 25. Fe-rency Lajos 50.

B. J. Marosvásárhely. Levelét s a címet a megbeszélés szerint várjuk.

M. L. Nagyvárad. Leveléd megkaptuk s a kért példányszámokat azonnal postáz-tuk. Irj a címünkre.

Lokadi J. Erenitul. A kiránduló autóval 1-én reggel érkezünk.

Többeknek. Lapunk jelen száma csak négy oldalon jelenik meg, mert szerkesztő bizottságunk még nem látja biztosítva a hat oldalas lap nagyobb kiadásának fedezését.